

Claus havde aldrig frivilligt besøgt Patrick.

Og han ville faktisk heller ikke betegne det som værende et frivilligt besøg denne gang. Men det var mere frivilligt end det plejede at være, og hvis alt gik vel, skulle det være sidste gang han besøgte ham i lang tid.

Som regel var han kun hos sin bagmand, når der skulle afregnes og han skulle have friske forsyninger.

Indkørslen op til Patricks hus var imponerende med store træer på begge sider af grusstien, der altid var pænt revet. Det var ikke svært at få det til at se pænt ud, når man havde en gartner ansat. Og det havde Patrick. Han havde både en gartner og en kok. Der manglede ikke noget.

Huset var stort og hvidt med et sort tag, der var blevet udskiftet for nyligt.

Det var et rigtigt drømmehjem i de fleste menneskers drømme.

Der var langt til naboerne, men det var nok kun godt, for der skulle ikke mange naboer til at undre sig over, hvordan en så ung mand kunne have råd til at bo så luksuriøst.

Patrick havde vist ganske rigtigt oprettet et it-firma, der skulle fungere som skalkeskjul, hvis nogen undrede sig for meget over hvor pengene kom fra. Men det var der ingen, der havde gjort. Endnu. Claus var langt fra den eneste, der arbejdede for Patrick. Det var ikke noget de talte om, men han havde hørt, at der ikke fandtes en by indenfor 300 kilometers afstand, hvor ikke Patrick havde en bod. De små grønne kaffevogne var blevet mere og mere udbredte, og for hver dag, der gik, kom der flere og flere kunder i butikken.

På gode dage afleverede Claus op til 15.000 kroner til sin bror, og hvis man gangede det med antallet boder, så var der ikke noget at sige til, at Patrick havde både hus og bil.

I gruset foran huset holdt en stor, fed og blå Maserati med et blå handicapsskilt i forruden.

Ved siden af den stod en handicapscooter, der på ydersiden så fuldstændig almindelig ud, men alle, der havde set Patrick køre på den, vidste, at der var pillet ved motoren, for den kunne køre hurtigere end de fleste scootere på egnen. Den ville også vinde over de fleste biler. Rygtet sagde, at den ville kunne køre 250 km/t, men det havde Claus aldrig set.

Han kunne trods alt ikke lade være med at være en lille smule imponeret over, det imperium Patrick havde banket op. En del af ham ønskede, at det havde været ham selv, der havde gjort det, men på den anden side kunne han mærke, at han havde det rigtig godt med at være på vej ud af det her pis.

Det hele var jo bare startet lidt for sjov. Patrick havde bedt ham om at sælge en lille pose kokain, som en ven havde glemt til en fest - og Claus kunne ikke sige nej til sin bror, så han gjorde det. Og det gik stærkt. Og det var nemt. Og ufarligt. For Patrick, som lynhurtigt havde lugtet, at der lå en god forretning her.

Gennem en ven fik han kontakt til en kaffebonde i Columbia, der gik med til at sende halv-halv-sække til Danmark. Halv kaffe. Halv kokain. Og i og med at kaffen lå yderste i sækkene, kunne narkohundene ikke lugte det, så sæk efter sæk strøg direkte ind i landet. I Claus og Patricks fars navn, så det var ham, der røg, hvis det skulle blive opdaget. Det var det ikke blevet.

Trappen op til Patricks hus havde en stor fin rampe, så der kunne køre en handicapscooter op og ned. Døren var stor og sort med en enorm dørhammer hængende midt på. Den forestillede en nøgen mand, og det man kunne hamre med var mandens testikler.

Den var ret sjov. I hvert fald den sjoveste dørhammer, Claus nogensinde havde set, men det havde han slet ikke tid til at tænke på nu, så han tog et hårdt greb om testiklerne og svingede dem ind mod døren.

Der gik et øjeblik, så kunne Claus høre en elektrisk kørestol ramle ind i et eller andet på den anden side af døren efterfulgt af et stort "AV FOR SAT'TAN!"

Det var da også en sammenbidt og ilter Patrick, der åbnede døren, og der var ikke så meget som antydningen af gensynsglæde at spore i hans ansigt.

"Claus, hvad vil du?"

Han var ikklædt en morgenkåbe, der lignede en påskekylling. Gul og meget blød. På brystet var der broderet P.Iversen.

Claus kunne ikke lade være med at tænke, at det var lidt mærkeligt at have navn på sin

morgenkåbe. Hvem skulle dog stjæle den, men det var ikke lige nu, han ville have svar på det spørgsmål.

Han tog i stedet en dyb indånding og gjorde sig klar til for første gang at se om blod kunne være tykkere end coke.

“Patrick, jeg er pisse imponeret af det, du har banket op her.”

Han havde valgt smigre-modellen og håbede, at han kunne rose sin bror så meget, at han ville se igennem fingre med, at Claus havde tænkt sig at droppe det hele.

At spore på Patrick fjæs havde det ikke nogen effekt endnu.

“...jeg mener... du har en Maserati og en gartner. Det var noget af det, du drømte om, da vi var børn. Du har virkelig klaret det flot. Jeg tror, mor ville være stolt af dig.”

Patrick kørte lidt tættere på.

“...jeg - jeg er stolt af dig, brormand,” løj Claus det bedste han havde lært.

Nu var Patricks hjul lige ud for Claus' sko. Måske havde det virket for han lagde an til et kram.

De havde ikke krammet hinanden siden de var børn, og det var egentlig ikke fordi han havde lyst til at gengælde krammet, men det kunne være det, der skulle til.

“Kom her, Claus. Kram mig”

Og så krammede de. Morgenkåben var lige så blød som han havde forventet. Det var det rareste ved krammet, der varede lidt for længe.

Patrick slap ham. “Har du mere, du vil af med, Claus.”

“Øh hm jeg har mødt en... en pige.”

Claus var udmærket klar over, at Patrick kendte Cille, men han havde ingen ide om, hvor meget Patrick vidste.

“Det var ligegodt sat'tans. Hvad er det for en pige, der vil ha noget med dig at gøre?”

Han sagde det uden skyggen af ironi. Det var et oprigtigt spørgsmål.

“Altså hun hedder... Cille.”

Da navnet Cille var røget ud af hans mund var stemningen med et trylleslag forvandlet. Fra lettere trykket til hadsk.

“CILLE! HUN ER EN FUCKING MØGSÆK.”

Patrick kørte sin kørestol væk så hurtigt han kunne og begyndte at køre i cirkler rundt om sin bror, der ikke vidste hvilket ben han skulle stå på.

“Tal pænt om Cille... hun er min... kæreste”

Nu standsede kørestol i et ryk.

“DU SKAL STOPPE MED AT SE HENDE OG DET ER LIGE NU!”

Han råbte stadig og lige så blød hans morgenkåbe så ud, lige så hård var hans attitude.

Det var svært at håndtere for Claus. Han havde lyst til at flække læben på sin bror, men det nåede han ikke, inden Patrick skreg videre.

“HVAD VED DU OM HENDE?! HVAD HAR HUN BILDT DIG IND?! HAR HUN SAGT DET PIS OM, AT HUN IKKE ER HERFRA OG...”

Claus ville have svoret, at der var røg ud af Patricks ører.

“Jeg... jeg er forelsket, Patrick...”

“HAH! ALDRIG EN SKID. HUN FUCKER MED DIG. KAN DU SLET IKKE SE, HVAD HUN ER UDE PÅ.”

Det kunne han ikke, og nu kunne han snart heller ikke klare sin brors råberi længere.

“Ved du hvad, nu synes jeg, du skal til at passe på. Vi elsker faktisk hinanden.”

Patrick begyndte at stable sig på benene og tog den stok, der sad bag på hans kørestol.

“HUN HAR LEGET MED DIG, CLAUS. JEG ER KED AF AT FORTÆLLE DIG DET. DET ENESTE HUN VIL HA...”

Mere nåede Patrick ikke at sige, inden han blev ramt af en lysestage lige på siden af hovedet.

Claus havde taget en helt firkantet og meget skarp lysestage, der stod inden for rækkevidde og tordnet den direkte ind i sin bror.

“AV! FOR! SATAN!”

Sådan var der ikke nogen, der skulle sige om hans kæreste. Slet ikke når det var samme menneske, der havde stjålet de sidste år af hans liv.

Inden Patrick havde sundet sig færdig, havde Claus givet hans stok et solidt spark, så den røg tværs gennem entreen med en skvattende Patrick til følge.

“HVAD FUCK HAR DU GANG I?!!!”

Nu kunne Claus ikke holde det tilbage længere.

“Det skal jeg sige dig, dit fuckhoved. Jeg er færdig med dit lort. Jeg er færdig med at sælge dit pis. Jeg gider det ikke mere. Jeg vil ha’ et almindeligt liv. Med et rigtigt job. Og med Cille som elsker mig. Så fuck dig.”

Brormand havde stabled sig på benene igen og kom nu faretruende over mod Claus med en porcelæns-isbjørn i hånden.

“DU ER SÅ SNOTDUM. DET HAR DU ALTID VÆRET. KAN DU SLET IKKE SE, AT DET IKKE ER DIG HUN VIL HA.”

Claus nægtede at høre, hvad der blev skreget til ham.

“DET ER JO MIG, DIT FJOLS. HUN VIL JO HA’ ALT DET HER.”

Patrick fægtede rundt og forsøgte at pege på sit hus, mens han samtidig nærmede sig Claus og gjorde sig klar til at plante en isbjørn i skallen på ham.

“Du er fuld af løgn. Dit skudhulsbefængte, narkotikasælgende røvhul af en lortebroder. Jeg hader dig. Du har stjålet mit liv. Jeg burde krafteddeme slå dig ihjel.”

Claus kastede posen med kokain over mod Patrick, og det føg ud med det hvide pulver, der landede som sne i hele entreen.

“DU SKAL FOR HELVEDE IKKE SMIDE MED MIN COKE, DIT FUCKING IDIOT. AT MOR OG FAR IKKE ABORTEREDE DIG, ER EN FUCKING SKANDALE. ER DU KLAR OVER HVOR TIT, DE TALTE OM AT KASTE DIG I HAVET.”

Der røg en isbjørn direkte i hovedet på Claus. Det gjorde ondt af helvede til, men der var ikke tid til at ømme sig, for Patrick havde grebet det næste kasteskyts han var kommet i nærheden af. Det var desværre en kniv, der ville sætte et varigt men i hovedet på ham, hvis han kom for tæt på den. Så Claus åbnede døren og flygtede det bedste han havde lært.